

כסוי הדם פרק ששי חולין

פה.

עין משפט
נר מצוה

יד א מיי פ"ג מהלכות
מעשה קרבנות ה' ח
סמג עשין כפג:
בז ב ג ד מיי פי"ד מהל'
שחיטה ה' י סמג
עשין קד טו"ש"ע י"ד ס'
כח סעיף ז:
בז ה מיי פי"ב שם הלכה
ה:
יז ו מיי פי"ד שם ה' י:

גליון הש"ס

גמ' גמר שפיכה שפיכה.
עין לעיל דף כז ע"ב
תוס' ד"ה בשפיכה:
שם למעוטי עוף טמא.
עי' תוס' רי"ד קדושין
דף טו ע"ב ד"ה המקדש
דורש:

שיטה מקובצת

אבל איכא דדמי ליה
מדדמי ליה. נ"ב ע'
תוס' מנחות דף ד' ע"א:
הקשה ה"ר אליעזר
ממיץ. נ"ב ע' תוס'
בכורות דף ט' ע"ב:

רבינו גרשום

ור' יוסי לטעמיה דאמר
 דאיהו אשה נמי תקעה כר'
 לומר ר' יוסי דמיתו
 כמ"ק ממילה שאין מסכין
 דם כי ב' יוסי' אהא איל
 לטעמיה דאיהו מצי למי
 דעוקי שפור בגבולין
 יקנית שאין דוחה דוחה
 שבת וספיקא דוחה יו"ט
 איהו ימא לענין כי שיהא
 ספיקו דיומא יו"ט. דהא
 לענין ספק איש ספק אשה
 יו"ט שיהא ספק דוחה
 יו"ט דודא אשה נמי
 תקעה: כן דוחה שבת
 במדק. גס' ר' אהר רבי
 דבבוי ש"ר לא באותו
 שנה ושנאו בלשון
 הכתובים. כלומר השוחט
 ותמצאת טרפה השוחט
 פורת חטאת כ"ר.
 פרות תחמכים מביישין
 (פ) דזהו ר"מ דבבוי ש"ר
 ש"ר בכסחי הדם
 מחייב וחמשים מפורין:
 מה הנת שחיטה אשה
 ראוייה מה שחיטה.
 כלומר שחוטין חוץ שחיטה
 אשה ראוייה אהר וקר
 ח"ל ח"ט: אגרי מנבות
 טבת והכן נמי להלן
 שחיטתו ראוייה דאמרין
 חבתי צ"א מאי טבת
 פרע ש"ת מהשחיטה:
 ר' אשי אכל כתיב.
 כלומר היכא מייחב כסחי
 ששחיטה שראוי לאכליה
 דכתיב אשר יאכל:

(א) צ"ל וראה דבריו של ר"ש
בכיסוי הדם ותני במתני' ר"מ
וכו'.

מִמָּה לְמִי־הָ שָׁכַן אֵינָהּ נוֹהֶגֶת בְּלִיָּאוֹת בְּיָמֶיהָ. וְאִם תִּאֲמַר מִי־ן שֶׁאֵין הַפִּירְכָּה מֵעֵין ק"ו שֶׁתִּלְוֶיהָ דְּמִיָּה נָשִׁים הַפִּירְכָּה בְּתוֹךְ הַק"ו כְּמוֹ כְּזִילָד הָרֵגֶל (ב"ק דף קד:) דְּבָעֵי לְמִילָף שִׁיהָ קָרָן דְּרִשּׁוֹת הַנִּיזָק מִשֵּׁלם זָקָה שֶׁלֹּא מִשֵּׁן וְרֵגֶל וְלֹא פִּרְכִּין מֵהָ לֶשֶׁן וְרֵגֶל שֶׁן הַיִּזְקוֹ מֵאֵי מִשּׁוֹם שֶׁאֵין הַפִּירְכָּה מֵעֵין ק"ו דְּהוּא מִתְּשַׁלְּמִין וְיִלְל דִּלְמַת שְׂכָרָה צִעֲלָמָה הִיא אֲבָל חוֹמְרָא וְקוּלָּא דְּכִתְיָבָא כְּמוֹ שֶׁאֵינָהּ נוֹהֶגֶת בְּלִיָּאוֹת כְּיָמֶיהָ דִּהְכָּא פִּרְכִּין אַע"ג דִּלָּא הוּא מֵעֵין ק"ו וְכֵן צִפְרָק קָמָא דְּזֻבְחִים (דף י.) דִּילָף שׁוֹטֵם ע"מ לְזֻרוֹק שֶׁלֹּא לְשִׁמּוֹ פִּסּוֹל מִק"ו דְּשׁוֹטֵם עַל מִנֵּת לְזֻרוֹק פָּקֹד לְזִמְנוֹ וּפְרִיז מֵהָ לְחוֹךְ לְזִמְנוֹ שֶׁן צִכְרָת:

למילה שכן אינה
ב' בלילי ימים טובים
לילי נהגא אלא מה
ג' בלילות כבימים
ג' בלילות כבימים א"ר
ימים שאמר רבי חייא
והשיב רבי אלעזר
: **מתני'** השוחט
חט לעבודת כוכבים
וקדשים בחוץ היה
איר מחייב וחכמים
תנבלה בידו הנוחר
ת: **גמ'** אמר רבי
נראה רבי דבריו של
ושנאו בלשון חכמים
הדם ושנאו בלשון
בי מאיר באותו ואת
גמר שחיטה שחיטה
שחיטה שאינה ראויה
נמי שחיטה שאינה
בי שמעון מאי טעמא
חיטה ראויה אף כאן
יטה ואין דנין שחיטה
בב הכהן ובא הכהן זו
ה א אבל איכא דדמי
חוף דנין חולין מחולין
שים מי לא נהיג היינו
את בנו ושנאו בלשון
נ לקיש גמר שפיכה
מה שחיטה אף כאן
שר יאכל כתיב ורבי
עוף טמא מאי טעמא
היינו דאמר רבי חייא
חכמים אמר רבי אבא
לא

(ע.) טביחה מטיבחה אע"ג דלא נאמר צסיי כדחיתא נמי ציטות
ויהג בקדשים אע"ג דלאו שחיטה ראויה היא דהא הוי מחוסר זמן
אזא אסר רחמנא אותו ואת בנו בקדשים אלא כשראשון קדשים ושני
ס נמי פטר בשחיטה שאינה ראויה י" משום דעיקר קרא דאיתו ואת
שמעון אומר השוחט פסח צ"ד על החמץ לשמו חייב שלא לשמו
טעם שאינה ראויה לא שמה שחיטה והשתא התם הוה ליה למיילך
אשר יאכל בתיב. אבל אם לא אשר יאכל מטיבחה לא גמר משום
נזר ממין איתא דהאי אשר יאכל אתא למעוטי אוכל שאין אתא
צפרק הנחות והנכסים (נחות דק קא.) וצפרק העור והרעוב
תתם כתיב מכל האוכל דמדיבה כל אוכל אפילו אסור בהנאה ואתא
תיב כל אשר יאכל משמע המותר לישראל לאכול:

אֲנִי אֶלֶּם מִשְׁכָּן אֵלֶּם יוֹם טוֹב גְּמוּרָה: וְר' יוֹסֵף, דְּלֹא חֲשִׁיבָא לֵיהּ הָא פִּירְכָּה מִשּׁוּם דְּלֹאֵל לְנֻעְמִיָּה דְּלֹאֵר אֲפִילוּ אִשָּׁה וְדִאִית תַּקְעָה וְאִשְׁתָּא^ג דְּלֹא מִיחִיבָא אֲבָל בְּכַוְּי דְּלִיּוֹ דִּיעֵינן דְּצִהָמָה הִיא בְּיוֹ"ט אֲסִיּוֹר לְכַסּוֹת כּוּי מִסְפֵּק לֹא מַחְלִינן עֲלֵיהּ יוֹ"ט: סוּמָמוֹת רְשׁוּת.

עבודה עובדת בקדשים. והלא נמל לא
אמרין מחללת יום טוב היא: ולמאי
דקאמרי רבנן נמי. דלאה אסוריה
למקוע ועומטוס דספק הוא דומה
אית ליה פירכא לתשובה שלהם: מה
התקיעת שופר שכן ודאך דומה שנת
התקיעה. לפיכך ספקיה דומה יום
טוב וצבובי: האמר בבבוי. שאין
ודאך דומה שנת כלל: הא נשאר לולי
גהגא. בתמיה: **מתני'** חיה
ועוף הנסקל. כגון שנרצעו וגמור
דינין ושטן: וחממים פוטרי. דשחיתה
שאניה ראויה לא שמה שחיתה ואע"ג
דנכסוי שפיה כתיבה אפילו הכי
לאשר יאכל כתיבה. וטעמיה דרבי מאיר
מפרש בגמרא: **גמ'** ראה רבי
דדבריו של רבי מאיר באוסו ואם בנו.
דשחיתה שאניה ראויה שמה שחיתה
ללחייו: ושנאה נלשון חממים. כדתנן
בבבא (לעיל דף פא): רבי שמעון פטור
וחממים מחייבין ובכסוי מנן ר' מאיר
מחייב וחממים פוטרי. ולקמיה מפרש
ואולי מאי שנא דראה ראו כאן ואולי
ככאן: מה לעל שחיתה ראויה. כדכתיב
(בראשית מג) כי אחי יאכלו: ושם הכהן
וצבא הכהן. כנגעי בתים כתיב וילפינן
מינה גזירה שזה צמורת הכהנים^א נאמר
ושם הכהן ונאמר וצא הכהן מה
שיטה חולץ וקולה וטח וטוח לו שצו
אף ציאה כו' וכבר פירשתי יפה
בעירובין^ב (בכילד מעבדן) (דף נא).
בשחיתו חוץ כתיב (ויקרא ח) שם שפך:

א"ר מני בר פמיש גמר¹ ממטבוח מבח והכן מה להלן² שחיטה ראויה ור"מ נמי ליגמר ממטבוח דנין שחיטה מש³ ממטבחה⁴ מה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל⁵ היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דלויכא דדמי ליה מדרמי ליה ילפינן ורבי שמעון נמי ליגמר משחוטין ויאין דנין חולין מקדשים ור' מאיר אטו אותו ואת בנו בכ דקאמר רבי חייא ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותו חכמים מאי טעמא דר' מאיר בכסוי הדם אמר ר' שמעון משחוטין חוץ מה להלן שחיטה שאינה ראויה שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון¹³ מאיר ההוא * למעוטי עוף טמא הוא דאתא ורבי שמעון דלאו בר אכילה הוא טרפה נמי לאו בר אכילה הוא ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשו

ללא דילפינן הכא שחיטה משחיטה הוה ילפינן בארבעה וחמשה (ב"ב
 ו"א"ט ו"ז"מ למה ליה למילף משחוטין חוץ מילף מגופיה דלזו"ת ואת
 יו"ל דניחא ליה למילף משחוטין חוץ משום דמגופיה איכא למידחי
 חולין דשחיטה ראויה היא: **וְאִין** דנין חו"לין מקדשים. ומ"מ בקד
 שונו בחולין כתיב ותימה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף סא.) מן רב
 פטור ומפרש בקוטרם משום דהו"י פסול ור"ש לטעמיה דאמר ש
 משחוטין חוץ דשמה שחיטה דהויא קדשים מקדשים: **וְרַבִּי שְׁמַעוֹן**
 דלחא דמי שפיקה לטביחה כמו שחיטה לטביחה בן הקשה הר"ר א
 יכול להאכילו לאחרים כדדריש רבי שמעון מכל האוכל אשר יא
 (לקמן דף קט.) ומרבינן אפילו עוף טמא כיון דמותר בהנאה וי"ל
 אשר יאכל למימר שיהא מותר בהנאה אבל הכא לל

מסורת הש"ס

(א) חגגה זו: עירובין
 15: ז"ה לג. (קדושין ל.)
 (ב) לעד (ח. מ. ח. א) (לקמן
 15: פ.)
 (ג) ב"ק ק"ו:
 כבודות. כל עירובין
 נא. מכות יג: ימות ח:
 נדה כב: יומא ז: מזר
 ה: הרויח ח: מנחות 7.
 (ד) נהני: (מבשר פרשה א.)
 (ו) ז"ל (מבשר פרשה א.)
 (ח) וישיע מוס' כבודות לז.
 ד"ה ור"ש ומוס' ב"ק ע"א:
 עינין
 מוס' גליל פ' ח' ח"ד ח"ד
 מוס' ח"ד ח"ד ח"ד ח"ד ח"ד

תורה אור השלם

1. וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתָם אֶת
בְּנֵימִין וַיֹּאמֶר לֵאשֶׁר עַל
בֵּיתוֹ הֵבֵא אֶת הָאֲנָשִׁים
הַבֵּיתָה וטַבַּח טֶבֶח וְהִכֵּן
כִּי אֲתִי יֵאָכְלוּ הָאֲנָשִׁים
בְּצֹהֲרִים:

בראשית מג ט
2. וְשֵׁב בְּכֹחַ בָּיִם
הַשְּׂבִיעִי וְרָאָה וְהָזָה
פֶּשֶׁה הַנֶּגַע בְּקִירֹת
הַבָּיִת: וְקָרָא יֵד לֹט
וְכַח בְּכֹחַ וְרָאָה וְהָזָה
פֶּשֶׁה הַנֶּגַע בְּבֵית צִרְתָּ
מִמָּאֲרַת הָהֵא שְׂבִיתָ שְׂמָא
הָזָה: וְקָרָא יֵד מֹד
3. וְאִשׁ אִשׁ מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי הָהָר הַגֶּדֶר
בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יִצְדוּ צִיד
יִהְיֶה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר אִכְלָו
וְשִׁפְפוּ אֶת דָּמָם וְיִסְדּוּ
עֲצֵמָם: וְקָרָא יֵד יֵג

מוסף רש"י

[illegible]